

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'ססד
עש"ק כ' ואתחנן, שבת נחמו, ה'תש"פ

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

משיח בכבודו ובעצמו עומד וממתין לו / משיחת ש"פ ואתחנן היתשמי"ח

זמן הגאולה

7

"זאתחנן" של משה שבדור / פ' השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

ניצוצות של משיח

10

מי יכנס לקדש הקדשים? / לקט פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

המעשה הוא העיקר

11

הוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה / הוראות למעשה בפועל

יילחום מלחמת ה' - וינצח

12

כעת כבר צועקים ככרוכי'א מדוע לא יישבו את העמחים קודם? / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

13

צריכים ומקיים בכל יום גאולה בפועל לעיני בער / מעלה ההגהה לשיחת שי"פ עקב היתשמי"ז

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

משיח בכבודו ובעצמו

עומד וממתין לו

על כאו"א לעשות חשבון צדק בנפשו: מה עשה עד עתה לקירוב הגאולה?!... ● ובפרט ע"י ההתבוננות שמש"ח צדקנו בכבודו ובעצמו עומד וממתין לפעולה שלו, הרי מובן גודל האחריות המוטלת עליו, ביחד עם גודל הזכות כו' ● כשיבוא משיח צדקנו בקרוב ממש, יודה לכאו"א על פעולתו להחיש ביאתו, לא רק הודי' בלבד, אלא יוסיף ויתן מעניו ● קטעים משיחות ש"פ ואתחנן, שבת נחמו, ט"ז מנ"א ה'תשמ"ח - מוגה

עשר באב, שבו מודגש ביותר שנמצאים בסיום הגלות ד"מדבר העמים"⁶, ו"עומדים להכנס לארץ", באופן של גאולה נצחית שאין אחרי' גלות - צריכה להיות הדגשה והוספה מיוחדת בכל הקשור לקירוב הגאולה⁷, כולל ובמיוחד - הצפי'⁸, הבקשה והתפלה על הגאולה (ע"ד ובדוגמת תפלת משה, תקט"ז **תפלות**, כדי לפעול הכניסה לארץ באופן של גאולה נצחית).

6 יחזקאל כ, לה. וראה בחי"ר פ"פ מסעי. ועוד. לקו"ת ר"פ מסעי. ובכ"מ.

7 וכפס"ד הרמב"ם (הל' תשובה פ"ג ה"ד) שע"י "מצוה אחת" (במעשה, בדיבור או במחשבה) "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

8 כפס"ד הרמב"ם (הל' מלכים רפ"א) "כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח), או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו כו'". וי"ל שטעם החיוב (לא רק להאמין בו, אלא גם) **לחכות לביאתו** - אף שצפי' וגעגועים לדבר הנכסף מביאים לידי רגש של צער כו' - כדי שיתפלל יותר ויבקש על ביאתו, ועי"ז יחיש ביאתו בפועל ממש.

א. כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הכריז - בשעתנו אז - "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"¹, והודיע, שכבר נסתיימה כל העבודה, ולא נותר אלא "לצחצח הכפתורים"², ו"עמדו הכן כולכם"³ לקבלת פני משיח צדקנו. ועאכו"כ לאחר שיעברו כמה עשרות שנים מאז הכרזה זו.

ובמילא, דבר ברור הוא שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, ודור הראשון של הגאולה - דוגמת הדור שנכנס לארץ אחרי חמשה עשר באב שבו "כלו מתי מדבר", ואז נעשו "כולם שלמים ועומדים להכנס לארץ" . מאותן שכתוב בהן (בפרשתנו⁴) חיים כולכם היום"⁵.

ולכן, בעמדנו בסמיכות ממש לחמשה

1 "הקריאה והקדושה" תש"א-ב.

2 ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

3 אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ.

4 ד, ד.

5 פרש"י חוקת כ, כב.

נשמת אדם¹⁷, דכל אלו הנמצאים בסביבתו (נוסף על בני ביתו כו'), ובכל מקום שידו מגעת, שיאירו ב"נר מצוה ותורה אור"¹⁸, אשר, עי"ז מבטלים את חשכת הגלות ומביאים את אור הגאולה¹⁹.

ופרטי הדברים דעבודת השליחות – הלא הם כתובים בריבוי אגרות-קודש שלו, בשיחותיו ובמאמריו כו', וצריך להיות – ש"קריינא דאיגרתא איהו להוי פרוונקא"²⁰, למלא את השליחות מתוך מסירה ונתינה (דוגמת המס"נ דפינחס), ע"י הפצת התורה, כולל ובמיוחד פנימיות התורה כפי שנתבארה בתורת החסידות, בחי' היחידה שבתורה²¹, שע"י מגלים בחי' היחידה שבכאו"א מישראל (האנשים הנשים והטף²²), ניצוץ משיח²³, ועד

סה"ש תש"א ע' 136 שחסידי הוא דוגמת האיש שמדליק פנסי הרחוב כו'.

17 משלי כ, כז.

18 שם ו, כג.

19 להעיר מלקו"ת ריש פרשתנו: כי להיות עוה"ז הוא העולם השפל והחושך עב כפול ומכופל וצריך להרבות בנרות... נר הוי' נשמת אדם שהוא נר המאיר הארץ שם הוי' בבחי' גלויי להאיר את העוה"ז ולא הפכא חשוכא לנהורא... וכמה ריבוא נשמות שהם כמה ריבוא נרות, שלפי ריבוי החושך ועבוי הכפול ומכופל כך צ"ל ריבוי הנרות בנשמות כו'.

20 סנהדרין פב, סע"א. פרש"י בלק כה, ז. וראה שיחת ש"פ פינחס ס"ד. ועוד.

21 ראה בארוכה קונטרס ענינה של תורת החסידות ס"ה ואילך. וש"נ.

22 ובהדגשה יתירה בשנה זו – שנת הקהל – "הקהל את העם האנשים והנשים והטף גו' למען ישמעו ולמען ילמדו גו' ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת" (ויילך לא, יב), "כאילו עתה נצטווה בה ומפי הגבורה שומעיה" (רמב"ם סוף הל' חגיגה) – כ"יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בתורב באמור ה' אלי הקהל לי את העם ואשמיעם את דברי גו'" (פרשתנו ד, יו"ד).

23 כמרומו בכתוב (בלק כד, יז) "דרך כוכב מיעקב" – דקאי על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ"ד ה"ה. וראה רמב"ם הל' מלכים רפ"א), וגם על כאו"א מישראל (ירושלמי מע"ש ספ"ד), והתיווך בזה – שבכאו"א מישראל יש ניצוץ משיח (מאור עינים ס"פ פינחס. לקו"ש ח"ב ע' 599. ועוד).

על כאו"א לעשות חשבון צדק בנפשו: מה עשה עד עתה לקירוב הגאולה!...

ובפרט ע"י ההתבוננות שמישיח צדקנו עומד ומצפה בקוצר רוח לגאול את ישראל (כמובן מדברי הגמרא⁹ שאינו מתיר שני נגעים ביחד שלא יתעכב כדי קשירת שני נגעים, כמוזכר לעיל¹⁰) – לאחרי שכאו"א ישלים את התלוי בו להחיש את ביאת המשיח, ומכיון שמישיח צדקנו בכבודו ובעצמו עומד וממתין לפעולה שלו, הרי מובן גודל האחריות המוטלת עליו, ביחד עם גודל הזכות כו', שלכן, כשיבוא משיח צדקנו בקרוב ממש, יודה לכאו"א על פעולתו להחיש ביאתו, לא רק הודי' בלבד, אלא יוסיף ויתן מעניניו, הן ענינים רוחניים, החל מלימוד התורה, "תורה חדשה מאתי תצא"¹¹, והן ענינים גשמיים, ש"הטובה תהי' מושפעת הרבה וכל המעדנים מצויין כעפר"¹².

ב. וענין נוסף המודגש ביותר בדורנו זה – עבודת השליחות לפעול על הזולת¹³:

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – "הנשיא הוא הכל"¹⁴, "לב כל קהל ישראל"¹⁵ – הטיל על כאו"א מאנשי הדור שליחות קדושה להיות "נר להאיר"¹⁶, להאיר אחרים, "נר ה'

9 סנהדרין צח, א.

10 קונטרס משיחות ש"פ דברים ס"ט.

11 ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

12 רמב"ם סיום וחותם הל' מלכים (וספרו בכלל).

13 נוסף על המוכרח מצד החיוב ד"ואהבת לרעך כמוך", "כלל גדול בתורה" (תו"כ ופרש"י קדושים יט, יח), ובפרט בשנת הקהל, ובסמיכות לחמשה עשר באב, תיקון החורבן והגלות ע"י ביטול סיבת הגלות (שהיא ההיפך דאהבת חנים – ראה יומא ט, ב), ואדרבה – הוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל*.

14 פרש"י חוקת כא, כא.

15 רמב"ם הל' מלכים פ"ג ה"ז.

16 ראה לקו"ש ח"ב ע' 484 ואילך. וש"נ. וראה גם

* להעיר, שגם בסעמי הירוש' דחמשה עשר באב מודגש הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל (ראה שיחת ס"ו באב תשמ"ז ס"א ובהערה 103).

הידיעה אשר מזמן לזמן יצטרך לתת דין וחשבון **לבשר-ודם** מה הם ההחלטות הטובות שקיבל על עצמו, ומה עשה בפועל ממש – תפעל זירוז בכל עניני העבודה, כנראה במוחש, וכמאמר ריב"ז לתלמידיו "יה"ר שתהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם"²⁸, ואם לתלמידי ריב"ז נאמר כן – אנן מה נעני' אבתרי'.

[ואם ישנם כאלו שיטענו שעבודתם היא באופן ד"הצנע לכת עם אלקיך"²⁹, ובמילא, עבודתו ופעולתו היא בגדר "סוד"... ואין לו למסור דין וחשבון לבשר ודם, כי אם, "לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה"³⁰ – הרי, גם אם האמת ה' כדבריהם שמסתירים מעשיהם הטובים בגלל העילוי ד"הצנע לכת גו", יש מקום לשקו"ט אם זוהי דרך עבודה המתאימה לדורנו זה שבו צריך להשתדל לפרסם עושי מצוה³¹ כדי שמהם יראו וכן יעשו כו', ועאכו"כ שיש מקום "לחשוש" שזוהי עצת היצר כדי שלא יעסוק בעבודתו כדבעי].

זהו א' הטעמים לבקשה והצעה (בימים שלפנ"ז³² וגם בימים האחרונים בקשר לכינוס השלוחים) שיכתבו ג' פעולות טובות שעשו במשך השנה החולפת – כדי לעורר ולזרז עשיית החשבון צדק בנפשו מהפעולות במילוי השליחות דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה כדי לקרב את הגאולה, כשיצטרך לכתוב³³ (ולא רק לעצמו, אלא

להתגלות בחי' היחידה הכללית – משיח צדקנו²⁴.

ולכן, על כאו"א למלא השליחות שהוטלה עליו ע"י נשיא הדור, ולידע, שמכיון שהנשיא הוא "לב כל קהל ישראל", בדוגמת הלב שממנו מתפשט הדם לכל האברים ואח"כ חוזר הדם אל הלב²⁵, הרי, נוסף על מינוי השליחות, בוחן נשיא הדור אם נתקיימה פעולת השליחות²⁶, בעת שחוזר הדם דכל האברים (כל אנשי הדור) למקורו ב"לב כל קהל ישראל", ומוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהמשכת הברכות כו' בכל המצטרך, בגשמיות וברוחניות גם יחד, לכל אלו שממלאים פעולת השליחות.

ג. [. .] א"פ שכבר פעלו גדולות ונפלאות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה – הרי, כיון שמש"ח צדקנו עדיין לא בא, הרי זו ההוכחה ביותר שנשאר עדיין מה להשלים ולהוסיף בזה, ולכן, יש למצוא ובהשתדלות דרכים להגביר ולהרחיב את הפעולה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה.

ומהעצות לזה – לא להסתפק בהחלטה טובה שמחליט בפ"ע ביחידות, אלא, לקבל החלטות טובות ביחד עם עוד כו"כ מישראל, כידוע מ"ש כ"ק אדנ"ע בקונטרס החלצו²⁷ (ונדפס ונתפרסם ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) ש"ההסכם אשר עושים שנים או רבים יש לזה חיזוק הרבה יותר מההסכם שעושה בפ"ע כו", ועוד ועיקר – שעיי"ז יוכלו **לבחון איש לרעהו ולדווח זה לזה** ע"ד קיומן של ההחלטות הטובות בפועל ממש, אשר, עצם

(28) ברכות כח. ב. הובא בתניא פמ"א (נז, סע"א).

(29) מיכה ו, ח.

(30) כלשון המשנה בריש פרק שלישי דאבות שלומדים בשבת זו.

(31) ראה שו"ת הרשב"א ח"א סתקפ"א. הובא במג"א או"ח סקנ"ד סקכ"ג. רמ"א יו"ד סרמ"ט סי"ג.

(32) שיחת י"ב תמוז.

(33) להעיר מהנהגת כמה בעלי מוסר שהי' להם פינקס מיוחד שבו היו כותבים המעשים טובים כו'. ואף שאין זה דרכם של חסידים, שאינם זקוקים שה"פינקס" יזכיר להם, אלא זוכרים בעצמם כו', מ"מ, יש מקום לכך באופן חד-פעמי (כשרואה בעצמו שיש צורך בכך כו'), כדי

(24) סה"מ תרצ"ט ע' 207 – בשם הרמ"ז (לזח"ג רס, ב – מק"מ קצ, ב). ועוד.

(25) ראה אגה"ק סל"א.

(26) להעיר, ש"שליח לא מקרי אלא המשתלח מזה לזה שראוי לחזור אצל שולחו ולומר עשיתי שליחותך" (פרש"י גיטין כד, א).

(27) סה"מ תרנ"ט ע' סא.

האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, "בערניו ובזקניו גו' בבנינו ובבנותינו"³⁷, "קהל גדול"³⁸,

כולל גם כל בני מכל הדורות שלפנ"ז – "הקיצו ורננו שוכני עפר"³⁹, ביחד עם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, וכן אאמו"ר, שיום ההילולא שלו (עשרים באב, שחל ביום הרביעי שבו נתלו המאורות) מתברך משבת זו, אשר, מסר נפשו על הפצת התורה והמעיינות במדינה היא, ולאחרי יציאת כ"ק מו"ח אדמו"ר ממדינה היא נשאר הוא נכדס היחידי של אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי והצ"צ המנהיג במדינה היא, ולכן פנו אליו גם בעניני הדרכה וכו' וכו', ובגלל פעולותיו בהפצת התורה והמעיינות נאסר והוגלה ונסתלק במקום גלותו כו',

וכולם יחדיו – "ישובו הנה"³⁸, לארצנו הקדושה, שתהי' באופן של הרחבה, "ירחיב ה' אלקיך את גבולך"⁴⁰, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש השלישי.

ואז יהי' גם לימוד התורה בתכלית השלימות (כבקשת משה) – "תורה חדשה מאיתי תצא", באופן של ראי'⁴¹, "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך", עדי קיום היעוד "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו", במהרה בימינו ממש, ו"לא עיכבן המקום כהרף עין"⁴².

למסור לבשר ודם) **אלו הם הפעולות הטובות שעשיתי**, ואז יראה ויווכח בעצמו (ללא צורך לשאול אצל ה"רב" שלו – "עשה לך רב"³⁴) האם יש לו עוד מה להוסיף!...

ולכן, כדאי ונכון ביותר להוסיף ולהרבות בכינוסים כאלו – הן בנוגע להשלוחים והן בנוגע לכאו"א מישראל בעניני השליחות שלו, כאו"א לפי ענינו – לא רק פעם אחת או פעמיים בשנה, אלא בזמנים תכופים יותר, להתאסף כו"כ ביחד כדי לעודד ולזרז איש את רעהו בכל עניני העבודה ע"י ההתדברות והדיווח מהנעשה בפועל ממש, וגם במשך הזמן שבין כינוס לכינוס – באמצעות חילופי מכתבים או הטלפון, וכיו"ב, שעיי"ז יתוסף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה.

ד. ויהי' שקבלת **ההחלטה הטובה** ע"י ההוספה ("דמוסיף יוסיף") בכל הפעולות דהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה, עוד לפני הקיום בפועל – תביא **תיכף ומיד** את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בעיצומו של יום השבת, שבת נחמו, ההתחלה ד"שבע דנחמתא", באופן ד"נחמה בכפליים".

ואז תקויים בקשת משה רבינו "אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן ההר הטוב הזה (זו ירושלים) והלבנון (זה בית המקדש)"³⁵ – שמשוה רבינו "גואל ראשון הוא גואל אחרון"³⁶, מכניס את כל בני לארץ באופן של גאולה נצחית שאין אחרי' גלות.

ואין ענין יוצא מידי פשוטו – גאולה

לעורר ולזרז עשיית החשבון צדק.

(34) אבות פ"א מ"ו. מט"ז.

(35) פרשתנו ג, ה ובפרש"י.

(36) ראה שמור"ד פ"ב, ד. שם, ו. דב"ר ספ"ט. שעה"פ פ'

ויחי (מט, יו"ד). תו"א ר"פ משפטים. ובכ"מ.

(37) בא יו"ד, ט.

(38) דימ' לא, ז.

(39) ישעי' כו, יט.

(40) שופטים יט, ח.

(41) ראה לקו"צ צו יז, א-ב. שער האמונה פ"ס. סד"ה

וידבר אלקים (השני) תרצ"ט. ועוד.

(42) מכלתא ופרש"י בא יב, מא.

"ואתחנן" של משה שבדור

א. ע"פ הכלל שהתורה היא נצחית¹ ותורה מלשון הוראה², כל הענינים בתורה הם נצחיים לעולם ועד, ונותנים הוראות נצחיות לבני" בכל זמן ובכל מקום – מתעוררת השאלה: מהי ההוראה נצחית מ"ואתחנן אל ה'", תפלת משה להקב"ה להכנס לארץ, תפלה ובקשה שלא נתקיימה אז, ובמילא ה"ז לכאורה בגדר ד"מאי דהוה הוה"³?

והביאור בזה: מובן ופשוט שתפלתו של משה קיימת כל הזמן בתוקף ובודאי אף תקויים, במכ"ש מתפלתו של כל צדיק [ובמכ"ש מזה ש"צדיק גוזר והקב"ה מקיים⁴], עאכו"כ תפלתו של משה רבינו (שאפילו מעשה ידיו הם נצחיים⁵, עאכו"כ תפלתו לה'), ובפרט שמשם התפלל על זה תקט"ו (כמנין "ואתחנן") תפלות⁶.

אילו זכו היתה תפלת משה מתקיימת בשעתו, והוא ה' מכניס את בני" לארץ ישראל, ובונה את בית המקדש, ואזי ה' זה בית נצחי, בגאולה הנצחית – הגאולה שלימה, כמבואר בספרים⁷.

מפני סיבות שונות הרי תפלת משה בשעתה לא נתקיימה בפועל בעוה"ז הגשמי (בגלל הגזירה שהיתה אז שמשם צריך להישאר עם בני דורו במדבר, כדלקמן), אבל להיותה תפלה של משה (ועוד תקט"ו תפלות) בודאי נתקיים, אלא אח"כ – בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ש"גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון⁸, והוא מכניס את כל בני" לארץ ישראל, בגאולה שאין אחרי גלות⁹, ובבנין ביהמ"ק השלישי, בית נצחי¹⁰.

ומכל האמור יוצא, שתפלתו של משה קיימת לעולם ופועלת את פעולתה, רק לא בזמן ההוא, אלא לאחרי זמן – כשתבוא הגאולה נצחית, ומשה – גואל ראשון הוא גואל אחרון – מכניס את כל בני" לארץ ישראל.

ב. עפ"ז תובן גם מהי ההוראה הנצחית מהנ"ל בכל הדורות:

משה התחיל תפלתו באמר¹¹ "אתה החילות להראות את עבדך – פתח להיות עומד ומתפלל¹²", זאת אומרת ש"אע"פ שנגזרה גזירה [שמשם לא יכנס לארץ ישראל], אמר לו, ממך למדתי שאמרת לי ועתה הניחה לי וכי תופס הייתי בך אלא לפתוח פתח שבי ה' תלוי להתפלל עליהם, כמו כן הייתי סבור לעשות עכשיו¹²", "אתה אין מי שימחה בידך אם תמחול לי ותבטל גזירתך¹²".

שכן, היות שמדובר אודות הכניסה לארץ ישראל והבאת הגאולה שלימה לכל בני" – הנה הגם שידע על הגזירה, המשך משה לעשות כל התלוי בו להתפלל, ועוה"פ ועוה"ב, עד –

1) תניא רפי"ז. ובכ"מ.	תשובה לאדהאמ"צ ח"ב חינוך בתחלתו. אוה"ת ואתחנן ע' טה. צג. ברא. ועוד.
2) ראה רד"ק לתהלים יט, ה. ועוד.	8) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. ועוד.
3) לשון חז"ל – פסחים קח, א. ובכ"מ.	9) ראה מכילתא בשלח טו, א. תוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.
4) תנחומא וירא יט. וראה שבת נט, ב.	10) זח"א א, כח, א. ח"ג רכא, א.
5) סוטה ט, סע"א.	11) ואתחנן ג, כד.
6) דב"ר פי"א, י.	12) פרש"י שם.
7) מגלה עמוקות אופן קפה (הובא בילקוט ראובני פ' ואתחנן). אלשיך, אוה"ח ועוד ריש פ' ואתחנן. שערי	

להתפלל תקט"ו תפלות [או תפלה שחודרת דרך כל הט"ו פעמים ת"ק דרגות דסדר השתלשלות, בין רקיע לרקיע מהשבעה רקיעים ובין רקיע לארץ¹³] – שמא זה יפעל שהקב"ה יבטל גזירתו ויתן לו להכניס יהודים לארץ ישראל.

יתירה מזה: אפילו לאחר שאמר לו הקב"ה "אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה"¹⁴ – הרי ספק גדול אם משה קיבל זאת כביכול, שכן, הכלל הוא ש"כל מה שיאמר לך בעה"ב עשה חוץ מצא"¹⁵, הנה אפילו כשהבעה"ב האמיתי (הקב"ה) מצוה על משה "צא", "אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה" – מסתבר לומר, שמשה מסר את נפשו והמשיך לבקש ולהתפלל להיכנס לארץ ישראל [וביחד עם זה כפשוט, שזה לא יזיק ח"ו ליהודי אחר, יהושע בן נון, שהועידו הקב"ה עוד לפני-כן להכניס את בני"י לארץ ישראל];

ואפילו אילו ה' בידי משה לפעול ע"י תפלתו להיכנס לארץ ישראל (ובודאי יכל לפעול זאת, במכ"ש מתפלת כל צדיק כנ"ל) – הרי להיותו רועה ישראל אמיתי, ורבי אמיתי, מלמד תורה לישראל אמיתי – אינו יוצא מהגלות בהשאירו שם את תלמידיו (כפי שהדין הוא, ש"תלמיד שגלה כו' מגלין רבו עמו"¹⁶), אלא שלימות הגאולה שלו מתבטאת כאשר ביחד איתו נגאלים כל תלמידיו¹⁷ (במכ"ש מהקצה ההפכי, ש"הרב שגלה מגלין ישיבתו עמו"¹⁶). ובמילא מובן, שתפלת משה להיכנס לארץ ישראל כללה בתוכה, שגם בני"י שבדורו (דור דיעה), דור המדבר, יכנסו איתו לארץ ישראל בגאולה השלימה.

ומכאן ישנו גם הלימוד לדורות – בנוגע לאתפשטותא דמשה בכל דור ודור¹⁸, עד משה שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועד"ז בנוגע לבחי' משה שישנו בכל יהודי¹⁹ – שמבלי הבט על התפלות ובקשות שהיו עד עתה, צריכים עוד פעם ושוב להתפלל ולבקש מהקב"ה "עד מתי"²⁰...

והדבר בטוח שהתפלה ובקשה מתקיימים, ותיכף ומיד ממש – ובאופן ד"מתנת חנם" ("ואתחנן", "אין חנון בכל מקום אלא לשון מתנת חנם"²¹), שלא בערך להעבודה – באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון", וכל בני"י הולכים לארץ ישראל, בגאולה הנצחית, ויורד למטה בית המקדש השלישי שעומד מוכן ובנוי למעלה²².

(משיחות ש"פ דברים, חזון (ת"ב נדחה), ית"ד וי"א אב, ה'תנש"א – מונה, תרגום מאידית)

"ואתחנן" של כאו"א מישראל

בהתחלת וסיום עשרת הדברות מודגשת בעלותם של ישראל, כביכול, על הקב"ה:

בהתחלת עשה"ד, "אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים"¹ – שע"ז נעשו ישראל עבדיו של הקב"ה ("כדאי היא ההוצאה שתהיו משועבדים לי"²) כמ"ש³ "כי לי

18) זח"ג רעג, א.

19) תניא רפמ"ב.

20) ראה לקו"ש ח"ל ע' 182 ואילך. וש"נ.

21) פרש"י ר"פ ואתחנן.

22) ראה רש"י ותוס' סוכה מא, סע"א.

13) אוה"ת ואתחנן ס"ע קיג, ע"פ תוד"ה ורגלי – חגיגה

יג, א.

14) ואתחנן ג, כו.

15) פסחים פז, ב. ועוד.

16) רמב"ם הל' רוצח ושמידת נפש פ"ז ה"א.

17) וראה דב"ר פ"ב, ט.

בני ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים", ובנוגע לעבד עברי פוסקת התורה ש"הקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו"⁴.

ובסיום עשה"ד, "וכל אשר לרעך" – הרי ע"פ מ"ש רש"י במסכת שבת⁵ בענין "ואהבת לרעך כמוך", ש"רעך" קאי (גם) על הקב"ה, כמ"ש⁶ "רעך ורע אביך אל תעזוב", "זה הקב"ה"⁷, יש לומר, שגם "וכל אשר לרעך" שבסיום עשה"ד קאי על הקב"ה⁸, ונמצא, שכאו"א מישראל נעשה בעה"ב על "כל אשר לרעך", דקאי (גם) על הקב"ה.

וכיון שכן, הרי, כשישראל מכיזים בכל התוקף שאינם רוצים הגלות, "דאלאי גלות", מוכרח הקב"ה (כביכול) להוציאם מהגלות – הן מצד הענין ד"עבדי הם", דכיון ש"קנה אדון לעצמו", צריך למלא רצונו של האדון ("עבדי הם") שרוצה לצאת מהגלות; והן מצד הבעלות דישראל על "כל אשר לרעך", זה הקב"ה, ובלשון חז"ל⁹ "צדיק (ו)עמך כולם צדיקים"¹⁰) גוזר והקב"ה מקיים".

ובפרט לאחר שהתורה מעידה ש"כלו כל הקיצין"¹¹, וגם בנוגע לענין התשובה ("ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"¹¹) מעידה התורה שכבר עשו תשובה ריבוי פעמים, ולא רק ביהו"כ"פ, "זמן תשובה לכל כו' קץ מחילה וסליחה"¹², אלא גם בכל יום ויום, וג"פ ביום (בכל ג' התפלות דערבית שחרית ומנחה), שמבקשים בתפלת העמידה¹³ "סלח לנו", ומברכים "ברוך אתה ה' חנון המרבה לסלוח", ו"הבטיחה תורה" שע"י התשובה "מיד הן נגאלין"¹⁴, "מיד" דייקא, "כמו שאנו מברכים (תיכף ומיד לאחר הברכה "חנון המרבה לסלוח") ברוך אתה ה' גואל ישראל"¹⁵, וכיון שזוהי ברכה, ה"ז דבר ברור שנעשה כן בפועל, "בלי שום ספק וספק ספיקא בעולם"¹⁵.

וכל זה – בהוספה לענין הגאולה שבכללות הפרשה, כמודגש בשמה של הפ' – "ואתחנן":

התוכן ד"ואתחנן" הוא – תפלתו של משה רבינו להכנס לארץ ישראל.

וע"פ הידוע¹⁶ ש"כל נפש ונפש מבית ישראל יש בה מבחי' משרע"ה", ופועלת פעולתה על כל אחד ואחת מישראל, עד לענינים של מעשה בפועל – מובן, שתפלתו של משה להכנס לארץ ("ואתחנן") היא גם תפלת כאו"א מישראל (מצד בחי' משה שבקרבתם) להכנס לארץ בגאולה האמיתית והשלימה.

ועוד והוא העיקר – שכל האמור לעיל בנוגע להגאולה צ"ל במעשה בפועל, כפס"ד התורה ש"המעשה הוא העיקר"¹⁷.

(משיחת ח' מנחם-אב ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

(9) ראה תענית כג, א. זח"ב טו, א. שבת נט, ב. ועוד.	(1) פרשתנו ה, ו.
(10) ישעי' ס, כא. וראה סנהדרין ר"פ חלק.	(2) פרש"י יתרו כ, ב.
(11) סנהדרין צז, ב.	(3) בהר כה, נה.
(12) רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ז.	(4) קידושין כ, א. רמב"ם הל' עבדים פ"א ה"ט.
(13) שבה מדייקים ביותר בכל תיבה ותיבה לאמרה באמת וכו'.	(5) לא, א.
(14) רמב"ם שם פ"ז ה"ה.	(6) משלי כז, יו"ד.
(15) אגה"ת פי"א.	(7) שמו"ד רפכ"ז.
(16) תניא רפמ"ב.	(8) ובזה מודגש הקשר והשייכות דסיום עשה"ד ("לרעך") עם התחלתו – "אנכי ה' אלקיך", כיון שגם "לרעך" קאי על הקב"ה.
(17) אבות פ"א מי"ז.	

מי יכנס לקדש הקדשים?

ומהעילוי דחמשה עשר באב – באים לעילוי דיום הכיפורים, כאמור, שענינם אחד, שכן, אע"פ שבדרך כלל צריך להמתין עד לעשירי בתשרי, הרי, מכיון שיבנה בית המקדש במהרה בימינו, אזי יצטרכו להכנס לקדש הקדשים (ענינו של יוהכ"פ) **תיכף ומיד** כדי להכניס את הארון [עם הלוחות, לוחות ראשונות ולוחות אחרונות, וכן הספר תורה – מחוץ לארון או בתוך הארון] מהמקום שנגזז בו למקומו בקדש הקדשים; ולצורך זה – יכול להכנס לקדש הקדשים **כאו"א מישראל** במכ"ש וק"ו מהכניסה לקדש הקדשים בשביל "בדק הבית", שכאשר אין אפשרות אחרת – נכנסים אפילו במצב דהיפך הטהרה, ולא רק "בתיבות", אלא אפילו "דרך פתחים" (דרך ביאה), ואם לצורך "בדק הבית" כן הוא – לצורך הכנסת הארון לקדש הקדשים ע"ג אבן השתי' (שממנה הושתת כל העולם), על אחת כמה וכמה!
(משיחת חמשה עשר באב ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

אין מה לשאול, יש לקיים!

כאשר כ"ק מו"ח אדמו"ר יצא בקריאה והכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", לא שאלתי אצלו מדוע יצא בקריאה זו בזמן זה דוקא, וגם עתה לא הייתי שואל אצלו שאלה זו (יש לי דברים חשובים יותר לשאול). – אין מה לשאול בזה, יש לקיים בפועל!
(משיחת ש"פ ואתחנן, שבת נחמו ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

ביצד יתכן?!

בפרט שבנ"י הם לא רק בניו של מקום ("בנים אתם לה' אלקיכם"), ויתירה מזו – "בני בכורי ישראל", אלא עוד זאת (כפתגם הבעש"ט) – שהם חביבים לפני המקום כבן יחיד שנולד להוריו לעת זקנותם, אשר מובן עד כמה נוגע הדבר ללב הורים זקנים כאשר חסר משהו אצל בנם יחידם, ועאכו"כ כאשר המדובר בענין של גלות – "גלו מעל שולחן אביהם" (ובנמשל – "אותותינו לא ראינו", שאין רואים אלקות בגילוי), שאין לך חסרון גדול מזה!
כיצד יתכן, איפוא, שאבינו אב הרחמים לא ימנע חסרון וצער כזה אצל בנו יחידו שנולד לעת זקנותו?
(משיחת כ"ף מנחם-אב ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בנאולה האמיתית והשלמה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

הוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה

כיון שנמצאים על סף הגאולה האמיתית והשלימה שבה יהיו כל הענינים באופן של בלי גבול – צריכה להיות ה"טעימה" (בערב שבת, ש"טוב לטעום מכל תבשיל ותבשיל")¹ מהבלי גבול דהגאולה, ע"י ההוספה בעניני התומ"צ באופן שלמעלה ממדידה והגבלה.

ובפרטיות יותר – הוספה בלימוד התורה ("מוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה"), הן נגלה דתורה והן פנימיות התורה, כולל לימוד עין יעקב, אגדה שבתורה, ש"רוב סודות התורה גנוזין בה"², ועוד ועיקר, לימוד פנימיות התורה, כדברי האריז"ל (שיום ההילולא שלו בחמשה במנ"א) ש"בדורות אלו האחרונים מותר ומצוה לגלות זאת החכמה"³, ובמיוחד לאחר שנתבארה בתורת החסידות באופן ששייך להבנה והשגה דכא"א מישראל.

והדגשה מיוחדת על ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה – הן בנגלה דתורה, ובפרט בספרו של הרמב"ם⁴ שכולל גם ההלכות ששייכות לזמן הגאולה, כמו הלכות בית הבחירה (שלמדום זה-עתה בימי בין המצרים), וכן הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח⁵, והן בפנימיות התורה, שנוסף לכך שכללות הלימוד דפנימיות התורה מקרב את הגאולה, "בהאי חיבורא דילך (תורתו של רשב"י) . . יפקון בי' מן גלותא ברחמי"⁶, יש עילוי מיוחד בלימוד החלקים דפנימיות התורה שמבארים עניני הגאולה.

ומה טוב – שלימוד זה יהי' באופן ד"עשרה (ציבור) שיושבים (בהתיישבות וקביעות) ועוסקים (באופן של "עסק") בתורה⁷, כההוראה ד"דבר משנה" שלומדים בפרקי אבות דשבת זה – פרק שלישי, שגם רומז לגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי, שעל ידם נעשית הנחמה בכפלים על בית ראשון ובית שני.

(משיחת ש"פ ואתחנן, שבת נחמו, ט"ז מנחם-אב ה'תנש"א – מוגה)

סיום ספר יד (החזקה) כולו, – ולהעיר, שהתחלת הלימוד דספר שופטים (נעוץ סופן בתחלתן) הוא בסמיכות לראש השנה, סיום וחותם ה"שבע דנחמתא", שהתחלתם בשבת נחמו.
(6) זח"ג קכד, ב – ברע"מ. הובא ונת' באגה"ק שם.
(7) אבות פ"ג מ"ו.

(1) שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס רנ.
(2) תניא אגה"ק סכ"ג.
(3) שם סכ"ז (קמב, ב).
(4) נוסף על לימוד השיעורים היומיים (וראה גם הערה הבאה . .).
(5) בסיום וחותם ספר שופטים (ספר הי"ד, שהוא

כעת כבר צועקים ככרוכיא מדוע לא יישבו את השטחים קודם?

היות ולאחרונה נהיה רעש, ומצפים לשמוע מה אני יאמר בנוגע למאורעות האחרונים, בנוגע לעיתונים האחרונים, בנוגע לרעש זה ולרעש אחר, בנוגע לצרה זו ולצרה אחרת – אזי חבל על הזמן לדבר על זה.

ומכיון שענין זה יהיה בפועל רק בעוד שלשה שבועות – הרי בודאי יהיו בינתיים כמה שינויים שונים ומשונים.

עד שכבר רואים שינוי אחד לטובה:

כעת כבר צועקים ככרוכיא שחבל שלא יישבו את השטחים קצת זמן לפני-כן, שאז לא היו את כל הצרות-צרות שישנן עכשיו, לא היו צריכים לתרץ את עצמם ולהתחרט ולהזמין על עצמם לחץ וכו'.

אבל היות ו"היפלא מה דבר" (בתמי'), אז "יערה (על היהודים שיכולים לפעול בזה) רוח ממרום"² בשעתא חדא וברגעא חדא³, וכל אחד מהם יעשה את מה שצריך לעשות כדי לקיים את הפסק-דין הברור בשולחן-ערוך אורח-חיים הלכות שבת⁴ (שאודותיו דובר כבר כמה פעמים) – ליישב את כל הגבולות כדי שלא יכנס צר, חס-ושלום, אפילו לא "על עסקי תבן וקש",

ושזה יהיה בעגלא דידן ובדרכי נועם ודרכי שלום ובשמחה וטוב לבב, וזה לא יזיק לאף אחד מכיון ש"ה' ילחם לכם ואתם תחרישון"⁵, למטה מעשרה טפחים ובעגלא דידן.

לְיִישֵׁב בְּפוּעֵל מִבְּלֵי לְעֵרֵב עֲנִינֵי פּוֹלִיטִיקָה

ושלא יערבו עניני פוליטיקה – הן אלו שלא יכולים לפעול כלום בזה, ואפילו אלו שיכולים לפעול – אלא יעשו במעשה בפועל ש"המעשה הוא העיקר"⁶. ובשעה שיתמסרו לענין ויעשו את המעשה בפועל – אזי "אין אחר מעשה כלום"⁷ וכך זה ישאר בפועל.

ובפרט שזה מיוסד על דיבורו של הקב"ה (ש"דיבורו של הקב"ה חשיב מעשה"⁸) בברית

14 המשך בע' 14

(5) שמות יד, יד.

(6) ראה אבות פ"א מי"ז.

(7) בבא מציעא יז, א.

(8) ראה ב"ר פמ"ד, כב.

(1) בראשית יח, יד.

(2) ישעיהו לב, טו.

(3) זח"א קכט, א. וראה קידושין מט, ב.

(4) סשכ"ט ס"ו.

צריכים ומקוים בכל יום גאולה בפועל לעיני בשר

בקשר עם ט"ו באב, הבאנו (בע' 15) צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ עקב, כ"ף מנחם-אב ה'תשמ"ז – בענין הצורך בגאולה אמיתית ושלמה בפועל ממש לעיני בשר (השיחה נדפסה ב'התוועדות' תשמ"ז ח"ד ע' 218 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

ב. והנה, כל האמור לעיל - הן בנוגע לענין השמחה, והן בנוגע לענין הנחמה והגאולה - צריך להיות בפועל ממש, באופן הנראה ונגלה לעיני בשר ממש.

ובהקדמה - שענין זה מודגש גם בקביעת היו"ט ד"יום שכלו בו מתי מדבר" בחמשה עשר באב, דלכאורה אינו מובן:

(א) מכיון שבחמשה עשר באב, כשנתמלאה הלבנה, נתברר להם למפרע שלא טעו בחשבון, וכבר כתתה הגזירה בתשעה באב - מדוע לא קבעו היו"ט למפרע לתשעה באב, "יום שכלו בו מתי מדבר", כי אם לחמשה עשר באב?

(ב) מכיון שמשה רבינו אמר להם ברור שהגזירה היא למשך ארבעים שנה, "כמספר הימים אשר תרתם את הארץ ארבעים יום לשנה גו"¹⁶, הרי, ידעו מראש שבשנת הארבעים תכלה הגזירה, וא"כ, מדוע חפרו קבריהם וכו' עד שנתברר להם בט"ו באב בשנת הארבעים - שלא טעו בחשבון, בידעם ברור שהגזירה היתה מלכתחילה למשך ארבעים שנה בלבד?¹⁷

והביאור בזה (בפנימיות הענינים) - שקביעות יו"ט הזה קשורה עם התגלות הדבר בפועל ממש באופן הנראה ונגלה לעיני בשר¹⁸, ולכן, לא מספיקה הידיעה שכל הגזירה לא היתה אלא על ארבעים שנה, אלא, צריכים להמתין עד שרואים בפועל ובגלוי שבטלה הגזירה, כולל - שאין מקום כלל לומר שטעו בחשבון, מכיון שנתמלאה הלבנה כו'.

ועד"ז בנוגע לביטול כללות ענין החורבן והגלות - שבודאי ובודאי לא מסתפקים בכך שיודעים שהכוונה דירידת הגלות היא לצורך עלי' גדולה ביותר, שכן, כוונה זו ישנה כבר ברגע הראשון של החורבן והגלות, ועד כדי כך, שתיתכף ומיד ברגע שלאחרי החורבן, כשגעתה פרתו פעם שני', נולד מושיען של ישראל¹⁹ - אלא, צריכים (ומקוים בכל יום) גאולה אמיתית ושלמה בפועל ממש, באופן הנראה ונגלה לעיני בשר, שאז תהי' גם השמחה

18) בדוגמת הענין דמילוי הלבנה כפשוטו - שהחידוש דשלמות הלבנה בט"ו בחודש אינו אלא בנוגע לראיית הלבנה "על הארץ" בעיני בשר.
19) ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א נא.

16) שלח יד, לד.
17) אף ש"ל (בפשוטות) שהי' מקום לחשש שמא "גרם החטא" וניתוסף על הגזירה יותר כו'.
18) אף ש"ל (בפשוטות) שהי' מקום לחשש שמא "גרם החטא" וניתוסף על הגזירה יותר כו'.

בתכלית השלימות, "שמחת עולם על ראשם"²⁰.

ג. ולכן, כדי למהר ולזרז עוד יותר את קיום היעודים האמורים בפועל ובגלוי ממש - יש להוסיף ב"מעשינו ועבודתינו"²¹ בכל עניני תורה ומצוות'.

ובפרטיות יותר - כמדובר בארוכה בהתועדות דחמשה עשר באב אודות ההתעוררות להוסיף בלימוד התורה "מכאן ואילך דמוסיף יוסיף"²², "דמוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה (יוסיף חיים על חייו)"²³, וכן הוספה בענין הצדקה.

וכל זה מתוך אהבת ישראל ואחדות ישראל (כולל ובמיוחד בענינים שהזמ"ג - להשפיע על הזולת להוסיף בלימוד התורה ובנתינת הצדקה) - אחדותם של כל ד' הסוגים דבנות ירושלים (כנסת ישראל) ש"יוצאות וחולות כו"²⁴, כנ"ל בארוכה.

ונוסף לזה, שההתעסקות בכל הנ"ל צריכה להיות מתוך שמחה וטוב לבב, וכאמור, שמחה גלוי, שעי"ז פועלים ובזריזות - הפיכת ענין החורבן והגלות לששון ולשמחה ולמועדים טובים בפועל ובגלוי.

(20) ישעיה' לה, יו"ד. נא, יא.

(23) פרש"י שם.

(21) ראה תניא רפ"ז.

(24) תענית כו, ב - במשנה.

(22) תענית לא, א.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

המשך מע' 12

בין הבתרים⁹ - "לזרעך נתתי את הארץ הזאת"¹⁰, שכל ארץ ישראל לגבולותיה היא נחלת כל יהודי וכל היהודים, כמדובר כמה פעמים.

רק צריכים לומר ללא בושה שזוהי המציאות, והוא אינו מחדש בכך כלום כי אותו אחד יודע מזה בלאו-הכי, אלא חושב שאולי אם הוא יפחד מה"גוי'שקייט" שנמצא אצל היהודים (שזה גורם לפחד מה"גוי'שקייט" שנמצא בעולם) - ואז יהיה ה"אל יבוש מפני בני-אדם המלעיגים"¹¹.

ובאמת אין זה קשה כל-כך, יש רק לדעת מה שכתוב לפני כן בשולחן-ערוך¹² - "שויתי ה' לנגדי תמיד"¹³. ובפרט לפי המבואר בצוואת הריב"ש (הצוואה של רבי ישראל בעל שם-טוב) שזה מתחיל עם הענין של "שויתי ה' לנגדי תמיד" עם כל הפירושים שהוא אומר על כך.

(משיחת אור ליום ועש"ק פרשת ואתחנן, ט"ו באב ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

(9) ראה בראשית טו.

(12) אורח חיים ס"א, ס"א.

(10) שם טו, יח.

(13) תהלים טז, ח.

(11) שו"ע אור"ח ס"א, א. קשו"ע ס"א, ג. סכ"ט, ח.

ב. והנה, כל האמור לעיל — הן בנוגע לענין השמחה, והן בנוגע לענין הנחמה והגאולה — צריך להיות בפועל ממש, באופן הנראה ונגלה לעיני בשר ממש.

ובהקדמה — שענין זה מודגש גם בקביעת הימים ר"מים שכלו בו מתי מרברי לחמשה עשר באב, ולכאורה אינו מוכן.

(א) מכיון שכחמשה עשר באב, כשנתמלאה הלכנה, נחברו להם שלא פורס בחשכון, וכבר כלחה הגזירה בחשעה באב — מרוב לא קבעו הימים לחשעה באב, יום שכלו בו מתי מרברי, כי אם לחמשה עשר באב.

(ב) מכיון שמה רבינו אמר להם, שהגזירה היא למשך ארבעים שנה, יבססו הימים אשר תרם את הארץ ארבעים יום יום לשנה גזירה¹⁴, הר"י ידעו מראש שבשנת הארבעים חלה הגזירה, וא"כ, מרוב חסרו קבירהם וכי' עד שנחברו להם, שלא טעו בחשכון, בידעם שהגזירה הייתה מלכתחילה למשך ארבעים שנה בלבד¹⁵.

והביאור כזה (בכנימות הענינים) — שקביעת ימי-השקילה עם התגלות הדבר כפועל ממש באופן הנראה ונגלה לעיני בשר¹⁶, ולכן, לא מספיקה בקביעה שכל הגזירה לא הייתה אלא על ארבעים שנה, אלא, צריכים להסתכן עד שהאים כפועל ובגלוי שבטלה הגזירה, כולל — שאין מקום לומר שטעור בחשכון, מכיון שקברתמלאה הלכנה כר.

ועדו בנוגע לביטול כללות ענין החורבן והגלות — שכדאי וכדאי לא מסתפקים בכך שירעים שהכוונה ירידת הגלות היא לצורך עלי גאולה כיתיה, שכן, כוונה זו ישנה כבר ברוב הראשון של החורבן והגלות, ועד כדי כך, שהיכה וסיד ברוב שלאחר החורבן, כשנעתה קרחה (של הרוב) עם שני גולן מרשיען של ישראל¹⁷ — אלא, צריכים גאולה אמיתית ושלמה כפועל ממש, באופן הנראה ונגלה לעיני בשר, שאז, תהיי גם השמחה בזכותה, שלשלימות שמתח עולם על ראשם¹⁸.

- 14) שנת י"ד.
- 15) אין ש"ל בלשון שתי מקום לחמש שנה
- 16) גם הזאת ויתוף קבירה של יחי כר
- 17) כדומה העין וסידר הלכנה כשעשר
- 18) שהירידה ושלמות הלכנה בעיני רוב עם
- 19) באגוד לראיה הלכנה בעיני כשר
- 20) ידעו ש"ל בלשון שתי מקום לחמש שנה
- 21) שש"ל ל"ד י"ד י"ג

- 22) להודי מרחוקי הגמא בעתה, לענין
- ההטעה ב"ד"ר"ש, וכל זמן, כשהול יום
- השבת ש"ש נכב כ"י ידעו ש"ל ב"ש
- הודי, הר לכתר ההטעה היו כ"י השמחה, ככל
- שנת הערבה — מדי צון הי"ד י"ד י"ד
- עד יחי בעין השמחה.
- 23) שש"ל ג, י"ג

ג. ולפי, כדי לסתור ולומר עוד יותר את קיום חיעוניים האמורים בפועל ובגלות ממש — יש לחוסף ב"משיע ועבודתינו¹⁹ בכל עניני תורה ומצוותי, ובמטריות יותר — כמדובר בארוכה בהתוערות דחמשה עשר באב, אודות ההתפורחה לחוסף בליטוד התורה, מכאן ואילך דמוסיף יוסף²⁰. דמוסיף לילוח על הימים לעסוק בתורה יוסף חיים על חיי²¹, וכן חוספה בענין הצדקה.

... וכל זה מתוך אהבת ישראל ואחדות ישראל (כולל ובמיוחד להשטיע על הזולח לחוסף בליטוד התורה ובנתינת הצדקה) — אחדותם של כל די הנוגים רבנות ירושלים (כנסת ישראל) ש"יזצאות וחולות כ"י¹, כ"ל בארוכה. דמוסיף לזה, שההתעסקות בכל הנ"ל צריכה להיות מתוך שמחה וטוב לבב, וכאמור, שמחה גלרי, שעיין סגולתם גם ה"י"ל ענין החורבן והגלות לששון ולשמחה ולמטרות טובים כפועל ובגלות...

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכ"ר

IN HONOR OF
Hatomim Schneur Zalman שיח' Yakubov
On the occasion of his birthday, 12 Menachem-Av, 5780
AND IN HONOR OF HIS BROTHERS AND SISTERS שיחיו
AND IN HONOR OF HIS PARENTS
Mr. & Mrs. Tzion and Adina שיחיו Yakubov
*
DEDICATED BY THEIR FRIENDS
Mrs. Esther Shaindel שתח' Shagalov
שיחיו and family

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די